

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/122/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3222200025
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3222200025.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. E. D., zast. Mgr. Pavlom Dudíkom, advokátom so sídlom Jilemnického 2, Trenčín, IČO: 52 864 294, proti žalovanému: A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/X, D. E. D., o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 8. augusta 2022, č.k. 1C/1/2022-82, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosť – byt č. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí vo vchode č. XX bytového domu súpisné číslo XXXX, postaveného na parcele registra „C“ číslo XXXX, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX vedeného Okresným úradom Bánovce nad Bebravou, katastrálnym odborom pre katastrálne územie D. E. D., a to do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného vypratania špecifikovaného bytu. Uviedla, že je výlučnou vlastníčkou bytu. Žalovaný začal užívať jej byt v priebehu roka 2017, keď na základe ústnej dohody umožnila svojmu bývalému partnerovi H. C. na krátku dobu ubytovať vo svojom byte jeho zamestnanca. Nepodpisovala žiadnu zmluvu. Žalovaný napriek jej opakovaným výzvam a bez podpísania nájomnej či inej obdobnej zmluvy užíva jej nehnuteľnosť naďalej, bez toho, aby jej čokoľvek platil na nájomné alebo energie. V priebehu decembra minulého roku sa snažila dostať do svojho bytu a skontrolovať ho, v dôsledku čoho bola obvinená z porušovania domovej slobody žalovaného. V trestnom konaní poškodený a H. C. predložili údajné nájomné zmluvy zo dňa 27.12.2016 a 30.6.2017, v zmysle ktorých mala uzatvoriť nájomnú zmluvu dňa 27.12.2016, a následne na ňu nadväzujúcou nájomnou zmluvou mal nájomca (H. C.) byt prenajať do podnájmu žalovanému, na základe zmluvy zo dňa 30.6.2017. V tomto trestnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok, v zmysle ktorého podpis na nájomnej zmluvy zo dňa 27.12.2016 nebol žalobkyne, ale bol sfaľovaný. Preto žalovaný bez akéhokoľvek právneho titulu užíva jej nehnuteľnosť a všetka jej mimosúdna snaha o vyriešenie tohto sporu bola neúspešná. Obrátila sa tak na súd.

3. Súd prvej inštancie po dokazovaní uviedol, že nebolo sporné, že byt je vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a užíva ho žalovaný. Sporná bola existencia a povaha právneho titulu, z ktorého žalovaný odvodzuje svoje užívacie právo k bytu vo výlučnom vlastníctve žalobkyne.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku.

5. Uviedol, že žalovaný odvodzoval svoje užívacie právo k bytu zo zmluvy o nájme zo dňa 27.12.2016 (uzatvorenej medzi žalobkyňou ako prenajímateľom a H. C. ako nájomcom) a následnej zmluvy o nájme bytu zo dňa 30.6.2017 (uzatvorenej medzi H. C. ako nájomcom a žalovaným ako podnájomcom). Súd prvej inštancie k tejto obrane žalovaného uviedol, že bez písomného súhlasu prenajímateľa (žalobkyne) je zmluva medzi nájomcom a podnájomníkom (zo dňa 30.6.2017) neplatná pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Nič na uvedenom závere nemení ani to, že v bode 5.6 zmluvy o nájme bytu zo dňa 27.12.2016 je uvedené, že nájomca je oprávnený dať predmet zmluvy do podnájmu tretej osobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu prenajímateľa, a taktiež pribrať k užívaniu bytu iné osoby, nakoľko takéto dojednanie by bolo v priamom rozpore s § 719 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda stále neplatné pre jeho rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalovaný takýto dôkaz, písomný súhlas prenajímateľky (žalobkyne) s podnájomom bytu nepredložil a napokon ani netvrdil, že takýto existuje, a preto nemožno dospieť k záveru, že užívacie právo žalovaného k bytu bolo založené na podnájomnej zmluve (zmluva o nájme bytu zo dňa 30.6.2017), nakoľko bez písomného súhlasu prenajímateľa je táto zmluva neplatná pre jej rozpor so zákonom.

6. Žalovaný odvodzoval svoje užívacie právo k bytu aj z ústne uzavretej nájomnej zmluvy so žalobkyňou. K tejto obrane žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že Občiansky zákonník síce pripúšťa možnosť ústne uzatvorenej zmluvy o nájme bytu, avšak v takom prípade sa vyhotoví o jej obsahu zápisnica. Zápisnicu o uzatvorení nájomnej zmluvy žalovaný ako dôkaz nepreložil ani jej existenciu netvrdil. Navyše o vzniku nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom nemožno hovoriť len na základe správania sa jednej strany. Je potrebné posudzovať vôľu oboch zmluvných strán uzavrieť nájomnú zmluvu. Podľa súdu prvej inštancie vôľa žalobkyne ako prenajímateľky úplne absentuje (nemožno ju nahrádzať tým, že žalobkyňa mala umožniť vchod do bytového domu žalovanému, ani tým, že mu oznamovala výšku nedoplatkov) a taktiež sa ako účelové a rozporuplné javí aj tvrdenie žalovaného, že došlo k uzatvoreniu ústnej nájomnej zmluvy, keď tento nevedel uviesť žiadnu z podstatných náležitostí takejto ústne uzatvorenej nájomnej zmluvy (§ 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka), konkrétne, kedy k jej uzatvoreniu malo dôjsť, na akú dobu mala byť uzatvorená, v akej výške bolo dohodnuté nájomné. Pokiaľ pri výsluchu žalovaný uvádzal, že platby za služby 150 eur mesačne plus poplatky platil pánovi C., potom toto tvrdenie nasvedčuje tomu, že byt užíva ako podnájomca, a to bez písomného súhlasu prenajímateľa (žalobkyne), čo by spôsobovalo opäť neplatnosť takejto zmluvy.

7. Súd prvej inštancie tak uviedol, že nemal z nijakých okolností preukázané oprávnené užívanie bytu vo výlučnom vlastníctve žalobkyne žalovaným. Preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

8. Vypratanie bytu súd prvej inštancie uložil žalovanému v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku, keď vzal do úvahy závažnosť plnenia ukladaného týmto rozsudkom žalovanému, jeho vyjadrenie, že v prípade vyhovenia žalobe nemá kam ísť, ako aj to, že sama žalobkyňa v rámci možného mimosúdneho vyriešenia sporu navrhovala žalovanému lehotu na vypratanie aj v dlhšom časovom intervale. Lehotu 3 mesiacov považoval súd prvej inštancie za primeranú.

9. Súd prvej inštancie na záver dodal, že zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka H. C., s poukazom na zásadu koncentrácie konania, keď žalovanému nič nebránilo prítomnosť svedka zabezpečiť už pri prvom pojednávaní, ale najmä preto, že považoval výsluch navrhnutého svedka za nevhodný, účelový a nespôsobilý privodiť iné rozhodnutie vo veci, za situácie v doterajšom priebehu konania tvrdených a preukázaných skutočností.

10. Nárok na náhradu trov konania súd prvej inštancie priznal úspešnej žalobkyňi podľa § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

12. Namietal, že medzi ním a žalobkyňou existuje riadna nájomná zmluva uzatvorená ústne. Navrhoval už v prvom vyjadrení k žalobe vypočutie svedka H. C.. Tohto svedka navrhoval vypočuť, aby preukázal skutočnosti týkajúce sa uzatvorenia a podmienok zmluvy o prenájme bytu. Spočiatku mohol byť prenajatý na základe nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a svedkom C., na ktorej neplatnosť sa žalobkyňa odvoláva. Má za to, že táto zmluva je však pre toto konanie nepodstatná.

13. Od začiatku zastáva názor, že písomná zmluva medzi žalobkyňou a H. C. sa dodržiavala a zúčastnené strany boli v tom, že zmluva je platná. Žalovaný považoval za podstatné, že po určitom časovom období došlo k nahradeniu tohto nájomného vzťahu novou nájomnou zmluvou. K nej došlo ústnym spôsobom za prítomnosti tohto svedka. Ústna nájomná zmluva bola uzatvorená v intenciách predošlej nájomnej zmluvy, s tým rozdielom, že už v tomto vzťahu vystupuje ako nájomca a všetky záležitosti týkajúce sa užívania prenajatého bytu už riešila žalobkyňa priamo s ním. Vypočutie svedka H. C. opätovne navrhoval aj na pojednávaní dňa 8.8.2022. To súd prvej inštancie opätovne zamietol.

14. Žalovaný namietal, že na preukázanie ústnej nájomnej zmluvy poukazoval na rôzne ďalšie skutočnosti, ktoré nepriamo potvrdzujú, že užíva byt na základe ústnej nájomnej zmluvy. V písomných vyjadreniach sa snažil preukázať, že žalobkyňa zámerne uvádza nepravdivé údaje. Na preukázanie týchto skutočností uviedol to, akým spôsobom uhrádzal energie predošlý nájomca H. C. a následne po uzatvorení ústnej nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a ním už energie za prenajatý byt boli uhradené ním. Taktiež poukázal na to, že žalobkyňa všetky záležitosti týkajúce sa nájmu bytu riešila s ním, čo potvrdila svojím správaním. Žalobkyňa vždy dávala súhlas, na základe ktorého mu boli odovzdané zariadenia umožňujúce prístup do bytu. Rovnako vyjadrenie k žalobe upozornilo, akým spôsobom dochádzalo k odpočtom energií. Toto všetko sú skutočnosti, ktoré podľa žalovaného nepriamo preukazujú, že ústna zmluva bola uzatvorená za podmienok, ktoré dodržiavali, čím sú vyvrátené tvrdenia žalobkyne o tom, že užíva byt bez právneho dôvodu. Rovnako na preukázanie týchto skutočností navrhoval vypočutie svedka H. C..

15. Na tomto základe žalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

16. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa.

17. Uviedla, že nájomná zmluva, ktorú v konaní predkladal žalovaný, bola sfaľovaná. Túto vadu právneho úkonu by nebolo možné konvalidovať výsluchom svedka C.. Skutkové tvrdenia týkajúce sa údajnej ústnej nájomnej zmluvy súd prvej inštancie podľa žalobkyne správne posúdil. Žalovaný nevedel uviesť ani jednu podstatnú náležitosť údajnej nájomnej zmluvy. Dokonca sám potvrdil, že platbu 150 eur mesačne platil inej osobe, než prenajímateľke, a teda z toho je zrejmé, že sa nejednalo o nájomný vzťah. Žalovaný pri svojej argumentácii už priebehu konania na súde prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Preto žiadala odvolací súd, aby odvolanie odmietol, z dôvodu že nemá náležitosti, eventuálne aby rozsudok potvrdil ako vecne správny. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

18. V replike žalovaný zotrval na podanom odvolaní.

19. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Žalovaný v odvolaní namietal, že stále medzi ním a žalobkyňou existuje ústne uzatvorená nájomná zmluva. Tvrdil, že túto skutočnosť mal preukázať ním navrhnutý svedok H. C., čo súd prvej inštancie nepripustil. Žalovaný akcentoval, že najskôr existovala písomná zmluva medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a H. C. ako nájomcom, avšak po určitom časovom období došlo k nahradeniu tohto nájomného vzťahu novou nájomnou zmluvou – ústnou.

21. Odvolací súd sa s týmito námietkami žalovaného nestotožnil.

22. Správne odkázal súd prvej inštancie na ustanovenie Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je prípustné, aby nájomná zmluva bola uzatvorená ústnou formou (§ 686 ods. 1). Pritom všeobecne platí,

že na vznik zmluvy je nutné, aby vznikol o obsahu zmluvy medzi zmluvnými stranami konsenzus, teda aby sa stretla ich vôľa. Jedna i druhá zmluvná strana musia preto prejaviť vzájomnú a zhodnú vôľu uzavrieť zmluvu s konkrétnym obsahom. Občiansky zákonník v § 44 ods. 1 ďalej stanovuje, že mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu (mysliac tým návrhu na uzatvorenie zmluvy – pozn. odvolacieho súdu). I judikatúra sa zhoduje na tom, že „za konkludentný prejav nemožno však bez ďalšieho považovať opomenutie vo forme mlčania či inej nečinnosti; neplatí preto bez ďalšieho zásada, že 'kto mlčí, súhlasí'“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.6.2005, sp. zn. 26 Cdo 1791/2004).

23. Judikatúra ďalej zdôrazňuje, že v prípade, ak ide o právny úkon učinенý v ústnej forme alebo konkludentne, tak „je pri spore iba ťažko zistiteľné, ako strany tohto úkonu zamýšľali upraviť svoje práva a povinnosti. Ak prihliadne súd k následnému správaniu účastníkov, ktoré vyloží v súlade so zásadami logiky a pri zohľadnení toho, ako by za daných okolností obvykle postupovali iní racionálni účastníci právneho úkonu, niet dôvodu tomuto postupu čokoľvek vytýkať. Trvať za všetkých okolností na vyčerpávajúcom doložení presného znenia daného zmluvného dojednania by znamenalo v podstate popretie možnosti uzatvárania zmlúv v inej než písomnej podobe i v prípade, kde ju zákon nevyžaduje. Aj v rámci súdneho konania je potom potrebné prispôbiť nároky kladené na preukázanie zmluvného dojednania dikciou zákona a spoločenskej realite“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 10.10.2012, sp. zn. 28 Cdo 338/2012).

24. Sumarizujúc uvedené, odvolací súd konštatuje, že v prípade, že žalovaný odvodzoval svoje oprávnenie užívať byť žalobkyne od ústne uzatvorenej nájomnej zmluvy, bol povinný preukázať, že k jej uzatvoreniu došlo. Bol tak povinný preukázať, že na nájomnej zmluve s presnými náležitosťami sa so žalobkyňou ústne dohodol, čím medzi nimi vznikol konsenzus potrebný na vznik zmluvy. Nebol však povinný vyčerpávajúco preukazovať konkrétne ústne dojednané zmluvné ustanovenia. Napriek tomu bol povinný preukázať rozsah užívania, výšku nájomného a výšku úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu, keďže tieto náležitosti vyžaduje priamo Občiansky zákonník v § 686 ods. 1 (ide o podstatné náležitosti nájomnej zmluvy).

25. Žalovaný i podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že uzatvoril so žalobkyňou ústnu nájomnú zmluvu. Žalovaný totiž nekonkretizoval, kedy presne sa tak udialo. Nepostačuje, ak žalovaný v odvolaní uviedol, že sa tak stalo „po určitom časovom období“ po uzatvorení nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a H. C. (pričom táto zmluva bola absolútne neplatná z dôvodu sfaľšovania podpisu žalobkyne). Žalovaný nekonkretizoval ani, kde a za akých okolností mala byť nájomná zmluva ústnou formou uzatvorená. Žalovaný ďalej nepreukázal v konaní ani také skutočnosti, z ktorých by bolo odvoditeľné, že naozaj došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy a že následne sa správal ako nájomca a žalobkyňa ako prenajímateľka (napr. že by žalobkyňa prijímala od neho nájomné). Samotná nečinnosť žalobkyne ako vlastníčky bytu, spočívajúca v tom, že nechala žalovaného bývať vo svojom byte, nesvedčí ešte tomu, že uzatvorila so žalovaným nájomnú zmluvu ústnou formou.

26. Napokon, k uzatvoreniu tejto zmluvy nemohlo dôjsť ani konkludentne, nakoľko „za konkludentný prejav vôle smerujúci k uzatvoreniu nájomnej zmluvy však nemožno pokladať mlčanie potenciálnych účastníkov tohto vzťahu, poprípade dlhodobé užívanie bytu, platenie nájomného a úhrad za plnenie poskytované s užívaním bytu, ev. okolnosť, že v evidenčných listoch boli žalovaní vedení ako nájomcovia bytu“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 6.12.2006, sp. zn. 26 Cdo 2863/2005). Preto ani tolerované, hoci i dlhodobé užívanie bytu žalobkyne žalovaným ešte nepreukazuje, že došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy. Nájomná zmluva predstavuje totiž právny úkon, ktorý sa tvorí zákonom predpokladaným spôsobom, a ako to už bolo uvedené, mlčanie alebo nečinnosť sami o sebe nespôsobujú prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy.

27. Žalovaný mal pritom možnosť preukázať, že došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy ústnou formou viacerými dôkazmi – napr. predložením písomnej alebo elektronickej komunikácie so žalobkyňou ohľadom užívania bytu, drobných opráv, bežných záležitostí súvisiacich s nájomom, dôkazy o platení nájomného a plnení spojených s užívaním bytu (žalovaný pritom uvádzal, že platby za služby 150 eur mesačne plus poplatky platil p. C., teda nie žalobkyňi, ktorú označoval žalovaný za prenajímateľku, čo nie je akceptovateľné), predložením zápisnice o ústne uzatvorenej nájomnej zmluve, resp. o pokusoch domôcť sa jej od žalobkyne, atď. Nič z uvedeného žalovaný neučinil, a teda nepreukázal uzatvorenie nájomnej zmluvy ústnou formou.

28. Správne pritom upozornil súd prvej inštancie, že žalovaný pri svojom výsluchu nevedel uviesť žiadnu z podstatných náležitostí nájomnej zmluvy. To iba dosvedčuje, že v skutočnosti so žalobkyňou nájomnú zmluvu neuzavrel. Nemožno nevnímať, že bežný nájomca, ak by naozaj uzatvoril nájomnú zmluvu ústnou formou, by vedel minimálne uviesť (ak už nie i preukázať) podstatné náležitosti nájomnej zmluvy – teda čo a v akom rozsahu má užívať, za aké nájomné, akú sumu tvoria plnenia spojené s užívaním bytu a na akú dobu nájomnú zmluvu uzatvoril. Ďalej by nepochybne bežný nájomca bol schopný ozrejmiť, kde presne a za akých okolností uzatvoril nájomnú zmluvu. V konaní vyšlo pritom najavo, že užívaním bytu u žalobkyne si žalovaný zabezpečoval bytovú potrebu, čo iba podčiarkuje dôležitosť tvrdeného právneho úkonu pre žalovaného, a preto nie je racionálne vysvetliteľné, ak nevedel na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviesť ani len podstatné náležitosti nájomnej zmluvy.

29. Odvolaciemu súdu pritom neuniklo pozornosti, že žalovaný v priebehu konania uvádzal najskôr, že byt užíval titulom podnájomu, ktorý uzatvoril s H. C., následne od toho upustil a začal tvrdiť, že nájom bol uzatvorený konkludentne so žalobkyňou, z čoho žalovaný tiež upustil, aby tvrdil, že nájomnú zmluvu uzatvoril so žalobkyňou ústnou formou. To sú tvrdenia značne odlišné, čo odvolací súd nemôže nevnímať inak ako účelové tvrdenia žalovaného, bez reálneho skutkového a právneho základu.

30. Vzhľadom na to, že žalovaný ani neprodukoval konkrétne tvrdenia ohľadom uzatvorenia nájomnej zmluvy, nebolo potrebné realizovať navrhovaný výsluch svedka H. C.. Napokon, žalovaný ani v odvolací nekonkretizoval, čo by mala výpoveď svedka H. C. preukazovať. Nepostačuje iba tvrdenie, že výpoveď označeného svedka mala slúžiť na preukázanie „skutočnosti týkajúcich sa uzatvorenia a podmienok zmluvy o prenájme bytu“. Žalovaný mal predovšetkým sám tvrdiť v konkrétnostiach skutočnosti týkajúce sa uzatvorenia a podmienok zmluvy, a až k týmto tvrdeniam mohol žalovaný označovať dôkazy, ktoré ich mali preukazovať. Tomu zodpovedá aj čl. 8 základných princípov CSP, podľa ktorého sú strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Opačná postupnosť nedáva žiadne rozumné opodstatnenie (teda prispôsobenie skutkových tvrdení zrealizovanému výsluchu). Preto odvolací súd akceptuje odmietnutie vykonania výsluchu svedka H. C., ktorý navrhoval žalovaný.

31. Iné odvolacie námietky žalovaný neprodukoval. Odvolací súd tak dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, keďže bola v odvolacom konaní plne úspešná. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).